

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. M.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2017, č.j. KUJI 24475/2017, sp.zn.
OOSČ 202/2017 OOSC/79,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl následující žalobní body:

I. Prekluze

2. Žalobce předně v žalobě uplatňuje námitku promlčení. Uvedl, že k přestupkům, které jsou projednávány, mělo dojít dne 13. a 25.2.2016; tyto přestupky tak bylo možné projednat pouze ve lhůtě do 13., resp. do 25.2.2017.

3. Ačkoliv převažuje názor, že dvouletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku zavedená zákonem č. 204/2015 Sb. nabyla účinnosti 1.10.2015, není tomu tak. Ve skutečnosti novelizované ust. § 20 zákona o přestupcích nabylo účinnosti až o rok později, tj. dne 1.10.2016.
4. Předmětná novela totiž měla dělenou účinnost, tj. různá její ustanovení nabývala účinnosti v rozdílných okamžicích. Celkově, jako celek, nabyla novela účinnosti teprve momentem, kdy nabylo účinnosti celý právní předpis, tj. právě až ke dni 1.10.2016.
5. Výchozím bodem argumentace je zde článek XXVI. novely, v němž se uvádí: „*Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení s výjimkou ustanovení čl. I. bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III. bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV. a čl. XII. bodu 3, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona.*“
6. Prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon dne 17.8.2015 vyhlášen publikováním ve Sbírce zákonů, je den 1.10.2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1.10.2015.
7. Dle článku II. odst. 3 novely zákona č. 204/2015 Sb.: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
8. Článek II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1.10.2015. Toto ustanovení nabývá podle článku XXVI. novely zákona č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1.10.2016. Toto potvrzuje i právní informační systém Codexis Academia od softwarové společnosti, který uvádí, že čl. I. bod 6. je účinný od 1.10.2015, ale čl. II. nabývá účinnosti dne 1.10.2016.
9. Z uvedeného je tedy zřejmé, že aplikace ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákon č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3) je vázána k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného ve čl. II. novely, rozhodným okamžikem je tedy den 1.10.2016.
10. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek v § 20 zákona o přestupcích ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod. č. 204/2015 tak musí být aplikována na přestupky spáchané ode dne 1.10.2016. Na přestupky spáchané do dne 30.9.2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely č. 204/2015 Sb.
11. K obdobnému závěru dospěl též např. Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém metodickém pokynu ze dne 21.9.2016, č.j. JMK 142349/2016, který rozeslal všem správním orgánům s působností pro tento kraj.

II. Skutková podstata

12. Žalobce v prvním odvolacím řízení (proběhly celkem tři) namítal, že z videozáznamu nelze poznat, zda byl za jízdy připoután či nikoli, naopak je z videozáznamu patrné, že vozidlo má zatmavená skla, což je v přímém rozporu s tvrzením vyslechnutých policistů. Stejně tak lze na základě videozáznamu označit za zjevně nepravdivé tvrzení, že policisté mohli údajný přestupek vidět přes zadní a boční sklo u řidiče, neboť do kabiny vozidla

přes tato skla podle videozáznamu není vidět. Proto policisté nemohli ani vidět visící pás u B-sloupku, ačkoliv to tvrdili. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz ohledání svého vozidla (zatmavená skla) a rekonstrukci pozorovací situace.

13. Žalovaný první rozhodnutí prvního stupně zrušil, neboť správní orgán nepředvolal jednoho ze zasahujících policistů, svědka G. Správnímu orgánu současně přikázal, aby pana G. vyslechl a dále, aby se vypořádal s odvolacími námitkami.
14. Správní orgán následně svědka G. předvolal k ústnímu jednání, na které se nedoslavil žalobce ani jeho zmocněnec. Následně vydal rozhodnutí, proti kterému žalobce podal odvolání. Žalovaný i druhé rozhodnutí prvního stupně k odvolání žalobce zrušil, neboť dovedl, že zmocněnec žalobce nebyl k ústnímu jednání řádně předvolán, a nebyly tedy splněny podmínky k projednání přestupku v jeho nepřítomnosti.
15. Následně správní orgán znovu předvolal svědka G., znovu jej vyslechl, a následně vydal rozhodnutí prvního stupně.
16. Žalobce namítá, že správní orgán nedodržel pokyn žalovaného vyslovený v prvním zrušujícím rozhodnutí, který zněl přesně takto: *„K odstranění existujících pochybností ohledně spáchání přestupku odvolatelem dne 25.3.2016 nechť správní orgán I. stupně v dalším řízení vyslechně jako svědka zasahujícího policistu nstržm. J. G., poté provedený důkaz řádně vyhodnotí z hlediska jeho relevance, objektivitu u pravdivosti, současně se řádně vypořádá se všemi v odvolání uplatněnými námitkami, tj. uvede, zda je shledal oprávněnými či nikoliv a z jakých důvodů a ve věci opětovně rozhodne.“*
17. Správní orgán se totiž s odvolacími námitkami žalobce nijak nevypořádal, ačkoliv k tomu byl žalovaným zavázán, a nadto tyto námitky byly obsahem spisu v době, kdy vydával druhé i třetí rozhodnutí prvního stupně, takže by byl povinen se jimi zabývat i přesto, pokud by k tomu nebyl zvlášť žalovaným zavázán. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, jakož je i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Případně se těmito námitkami měl zabývat alespoň žalovaný.
18. Odvolací námitky však zůstaly správními orgány zcela nepovšimnuty, stejně tak jeho důkazní návrhy. Nejednalo se přitom o návrhy triviální. Žalobcem navržená rekonstrukce pozorovací situace mohla být za daných okolností jediným objektivním důkazem, kterým bylo možné zjistit stav věci nad veškerou pochybnost. Jak totiž ostatně potvrdil žalovaný v prvním zrušujícím rozhodnutí, z videozáznamu nelze zjistit, zda byl žalobce připoután či nikoliv.
19. Naopak videozáznam vzbuzuje pochybnost o tom, zda policisté vůbec mohli údajné pozorování provést, neboť výhledové poměry do kabiny žalobcova vozidla byly podle videozáznamů velmi špatné, což značně otřásl jejich věrohodností. Pokud proto správní orgány neprovedly žalobcem navržené důkazy (a nijak tento postup neodůvodnily), nejen, že se jedná o tzv. opomenuté důkazy, rovněž tak zůstala ve věci důvodná pochybnost, zda žalobce skutečně nebyl připoután.
20. V dané věci totiž proti sobě stálo tvrzení policistů a tvrzení žalobce. Žalobce přitom poukazoval na to, že tvrzení policistů o tom, že údajný přestupek viděli, se jeví jako nepravdivý s ohledem na obsah videozáznamů. Správní orgán si v tomto směru vystačil s tím, že *„policisté nemají na rozdíl od obviněného na projednávané věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a není tudíž důvod zpochybňovat věrohodnost a průkaznost tohoto důkazu. K prokázání daných přestupků dle názoru správního orgánu tyto důkazy postačují, neboť svědci*

ve svých výpovědích věrohodně popsali průběh událostí a výrazně se neodchýlili od skutečnosti, které nejsou uvedeny v došlých oznámení přestupků a úředních záznamech“.

21. Takové úvahy představují porušení zásady presumpce neviny, neboť správní orgán dovedl tvrzení policistů jako věrohodnější jaksi z povahy věci, neboť policisté jsou policisté, a žalobce je obviněn z přestupku, a zcela vyloučil důkazní přezkum této neústavní premisy. Jak totiž NSS dovedl v rozsudku ze dne 22.5.2013, č.j. 6 As 22/2013-27, „pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (...). Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky NSS ze dne 25.7.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22.10.2008, č.j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21.9.2011, č.j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č.j. 4 As 19/2007-114“.
22. Nadto správní orgán zcela pominul zohlednit námitky žalobce uplatněné v prvním odvolacím řízení, kde žalobce zejména namítal, že z videozáznamu lze jasně dovést, že policisté nemohli provést pozorování, jaká uváděli (např. pozorovat údajný přestupek přes zadní sklo, které je zřetelně natolik zatmavené, že je to nemožné).
23. Žalobce však nenamítá pouze nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně pro nevypořádání odvolacích námitek, kdy tak správní orgán jednal v rozporu s pokynem žalovaného. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný přesto rozhodnutí prvního stupně nezrušil. V tom žalobce spatřuje překvapivost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítá, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda se správní orgán jeho pokyny vyslovenými při zrušení prvního a druhého rozhodnutí prvního stupně řídil. V tom žalobce shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

III. Vady odůvodnění

24. Žalobce nově namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož v něm není řádně odůvodněn závěr správního orgánu o formě zavinění, správní orgán toliko cituje zákonnou definici vědomé nedbalosti, a např. nijak neodůvodňuje závěr o tom, že žalobce nedodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti. Z výroku rovněž není zcela zřejmé, zda vzal správní orgán za zjištěnou nedbalostní formu zavinění, neboť formulace „minimálně z nedbalosti“ nevylučuje ani úmysl.
25. Rovněž nebyla řádně odůvodněna materiální stránka přestupku, správní orgán totiž (dovedl, že tato je naplněna automaticky při naplnění formálních znaků přestupku, což je názor překonaný. Žalobce má za to, že pokud by skutečně připoután nebyl, materiální stránka přestupku naplněna být nemohla, jelikož žalobce jel v obou případech sám, a nemohl proto nikoho jiného než sebe ohrozit. Bylo by přitom v rozporu se svobodou jedince žít podle svého, pokud by byl sankcionován za to, že ohrožuje toliko sebe. Takové jednání proto nemůže být kvalifikováno jako přestupek, stejně jako nelze trestně stíhat pokus o sebevraždu.
26. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán nebyl oprávněn přihlížet k prvnímu výsledku svědka G., neboť tato výpověď byla podána na ústním jednání, ke kterému nebyl žalobce řádně předvolán. Jedná se tedy o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy.

27. Dále žalobce namítá, že z výroku nelze dovodit, že by sedadlo, na kterém žalobce seděl, bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Z výroku rovněž nevyplývá ani odkaz na ustanovení, které by povinnou vybavenost daného sedadla bezpečnostním pásem stanovovalo. Výrok tedy neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci.
28. Žalobce rovněž namítá, že ve výroku je odkaz na nesprávné ustanovení o pokutě, odkazované ustanovení v době spáchání údajných přestupků ještě nebylo v účinnosti. Správní orgán tedy bez bližšího zdůvodnění aplikoval novější verzi zákona, což je v rozporu s § 7 odst. 1 zákon o přestupcích. Současně však žalobce namítá, že správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces, pokud se otázkou, zda pro žalobce není novější úprava příznivější, vůbec nezabýval.

VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

29. Žalobce vyjadřuje nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce.
30. Žalobce má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobce a jeho právní zástupce nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení a ani iniciál jména příjmení a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách NSS.
31. Navrhoval tedy, aby soud rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
32. Požadoval dále, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
33. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující:

I. Prekluze

34. Dle žalovaného žalobce se mylně domnívá, že vzhledem k dělené účinnosti zákona o přestupcích, kdy část zákona o přestupcích byla novelizována zákonem č. 204/2015 Sb., ke dni 1.10.2015 a zbývající část ke dni 1.10.2016, již došlo k uplynutí dvouleté prekluzivní lhůty pro projednání přestupku. K tomu žalovaný uvádí, že přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích jsou upravena v čl. II., a proto se musí realizovat dle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Není nezbytně nutné explicitně stanovovat nabytí účinnosti čl. II. Argumentaci žalobce, že novelizace § 20 zákona o přestupcích je ve skutečnosti účinná až od 1.10.2016, považuje žalovaný za nesprávnou a v rozporu se zjevnou vůlí zákonodárce i s dikcí zákona. Otázka účinnosti přechodných ustanovení je komplexní a neomezuje se jen na běh prekluzivní lhůty.

II. Skutková podstata

35. Dle žalobce správní orgány nedostatečně prokázaly vinu žalobce, nevypořádaly se s odvolacími námitkami a rozpory v důkazním materiálu. V tomto se žalovaný plně odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde jsou detailně uvedeny všechny důkazy, na základě nichž byl žalobce uznán vinným z předmětného přestupku, včetně postupu správního orgánu I. stupně při jejich zajišťování (svědecké výpovědi, listinné důkazy). Správní orgán I. stupně na základě zrušujícího rozhodnutí

provedl doplnění spisového materiálu o opětovnou svědeckou výpověď zasahujícího policisty G. a se zjištěnými skutečnostmi se řádně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal.

III. Vady odůvodnění

36. Žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož v něm nijak neodůvodňuje závěr o tom, že žalobce nedodržel potřebnou míru opatrnosti. K tomu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí formu zavinění uvedl, a to slovy „minimálně z nedbalosti“, což splňuje zákonné požadavky.
37. Dále žalobce namítá, že nebyla dostatečně naplněna materiální stránka přestupku, když byl ve vozidle sám a nemohl tak ohrozit nikoho jiného. K tomu žalovaný uvádí, že materiální znak přestupku je založen na stupni společenské škodlivosti, kdy samotným porušením povinnosti, která byla stanovena zákonem (povinnost se za jízdy připoutat bezpečnostním pásem), žalobce ohrozil zájem společnosti na zajištění bezpečnosti silničního provozu. Stupeň společenské škodlivosti, resp. závažnost spáchaného přestupku je pak vyjádřena již samotnou sankcí, která je za danou skutkovou podstatu přestupku zákonem stanovena.
38. Žalobce dále namítá, že v rozhodnutí bylo přihlíženo k prvotní výpovědi svědka G., která byla podána při ústním jednání, na něž nebyl žalobce řádně předvolán. K tomu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl data provedených svědeckých výpovědí svědka G., kdy uvedl průběh zjištění přestupku, tak jak jej svědek popsal v doplňující výpovědi. Žalovaný k tomu uvedl, že obě svědecké výpovědi svědka G. se v podstatných skutečnostech neliší. K namítanému nesprávnému odkazu na ustanovení o pokutě, které správní orgán I. stupně použil ve svém rozhodnutí, žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena v souladu s platným a účinným zákonným ustanovením a v napadeném rozhodnutí je uvedena správně.
39. Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

40. Krajský soud v Brně ve věci rozhodl dne 18. 4. 2018 rozsudkem č. j. 41A 23/2017-51, když napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že přestupky měly být projednány v jednoroční prekluzivní lhůtě, přičemž odpovědnost zanikla v prvním případě dne 13.2.2016 a v druhém případě dne 25.3.2016 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci až dne 30.3.2017. Proti uvedenému rozsudku žalovaný podal kasační stížnost, když s vysloveným právním názorem Krajského soudu v Brně ohledně zániku odpovědnosti za přestupky nesouhlasil.
41. Nejvyšší správní soud pak dne 13.9.2018 pod č.j. 2 As 155/2018-26 rozhodl tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud věc posoudil tak, že ust. § 20 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb. je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1.10.2015, a odkázal na předcházející judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 21.12.2017, č.j. 3 As 278/2016-39, ze dne 6.9.2018, č. j. 7 As 86/2018-38 a ze dne 6.9.2017, č.j. 7 As 87/2018-34, jež považuje za plně relevantní i v nyní posuzované věci, a dle nichž platí, že „[n]ení tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. (...) Samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními,

na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. (...) Jazykový výklad tedy (...)vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. (...) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní. (...)V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ vnímat dvojité, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015, anebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná. [24] Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji).“

42. Z připojených správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odbor dopravy, č.j. OD/602/16/IR, vypraveného dne 3.2.2017 byl žalobce uznán vinným z přestupků v provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona spáchaných minimálně z nedbalosti.
43. Ve výroku je pak uvedeno, že na podkladě zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že dne 13.2.2016 v 07:55 hod. jel jako řidič osobního motorového vozidla Škoda Octavia reg. zn. ve Žďáře nad Sázavou, a při jízdě po ul. Strojírenská a dále Dvořákova ve směru k prodejně Mountfield nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jako řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. A dále, že dne 25.3.2016 ve 12:40 hod. jel jako řidič osobního motorového vozidla Škoda

Octavia, reg. zn. ve směru od obce Hamry nad Sázavou do Žďáru nad Sázavou a při jízdě po ul. Brodská ve Žďáře nad Sázavou naproti firmě Zahrada Vysočina, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jako řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Proto se mu podle § 11 odst. 1 písm. b) v souvislosti s § 12 odst. 2 zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), a v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále byl, jak z výroku vyplývá, žalobce zavázán k povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27.3.2017 rozhodl tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání žalobce zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu se potvrzuje. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.3.2017.

44. Dále ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně dne 8.6.2016 vydal ve věci rozhodnutí, které žalovaný dne 9.9.2016 zrušil a věc vrátil k novému projednání, neboť měl správní orgán předvolat k ústnímu jednání svědka G. Následně správní orgán dne 12.10.2016 vydal ve věci nové rozhodnutí, jež bylo opětovně žalovaným dne 16.12.2016 zrušeno a vráceno k novému projednání, a to z důvodu, že zmocněnec žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání.

I. Prekluze

45. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu tak krajský soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že přestupky byly spáchány dne 13.2.2016 a 25.3.2016, tedy po 1.10.2015, vztahuje se na ně dvouletá prekluzivní lhůta. Pokud tedy žalovaný o přestupku rozhodl dne 27.3.2017, kdy rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.3.2017, nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobce.

II. Skutková podstata

46. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že jeho vozidlo mělo zatmavená skla a policisté nemohli přestupek vidět. K tomu soud uvádí, že podle videozáznamu natočeného z policejního vozidla, natočeného jak dne 13.2.2016, tak i dne 25.3.2016 je nepochybné, že skla vozidla žalobce zatmavená nebyla a policisté skrz ně tak bez problému na žalobce vidět mohli. Stejně tak nepochybně vyplývá z výpovědí policistů S. a K. stran přestupku ze dne 13.2.2016, že žalobce za jízdy připoután nebyl. Taktéž výpovědi policistů ohledně přestupku ze dne 25.3.2016 V. a G. jsou plně v souladu. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku, např. v rozsudku ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22.10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21.9.2011, č.j. 2 As 52/2011-47). V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č.j.

„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, a to, že žalobce za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházejí a byly podpořeny o podklady jimi zpracované. Policisti výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

47. Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku, kamerový záznam

a výpovědi zasahujících policistů postačovaly správnímu orgánu I. stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění

v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o oprávněm prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č.j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty. Jejich výpovědi jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by žalobce stíhali. Policisti žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti z jejich strany. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě, popř. v odvolání.

48. Pokud žalobce nesouhlasil s výpověďmi policistů, kteří ve věci vypovídali jako svědci, měl možnost je konfrontovat při ústním jednání a pokládat jim doplňující dotazy, popř. se již mohl vyjádřit přímo na místě přestupku. Žalobce ani jeho zmocněnec se však žádného z ústních jednání neúčastnili. Žalobce se na místě silniční kontroly ani k jednomu z přestupků vůbec nevyjádřil. Bylo by však zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek podle svého mínění nespáchal, již na místě uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl. Žalobce již od počátku musel vědět o tom, že spáchal přestupek, za který mu hrozil postih v blokovém nebo ve správním řízení. Nebylo tedy v jeho zájmu tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým

odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č.j. 3 As 73/2013-42).

49. Pokud žalobce namítá, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi námitkami, přičemž neuvedl, které konkrétně, je tato námitka nedůvodná. Dle soudu se správní orgány se všemi námitkami žalobce řádně vypořádaly.
50. Co se týče návrhu žalobce, aby správní orgán provedl rekonstrukci pozorovací situace, tak soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že na základě shromážděných podkladů bylo spolehlivě zjištěno, že se žalobce přestupků dopustil a jakékoliv další dokazování by bylo bezpředmětné. Z videozáznamu jde zřetelně spatřit, že skla vozidla žalobce zatmavená nebyla, proto by navržená rekonstrukce byla zcela zbytečná.
51. Není pravdou, že správní orgán I. stupně pominul námitky žalobce z prvního odvolání, že z videozáznamu lze dovodit, že policisté nemohli provést pozorování, jaká uváděli. Správní orgán uvedl, že videozáznamy pouze prokazují, kudy jelo vozidlo žalobce, kde míjelo policisty a že nebylo opatřeno zatmavovací fólií.
52. Stran tvrzení žalobce, že se měl žalovaný zabývat tím, zda správní orgán I. stupně dodržel jeho pokyny ve zrušujícím rozhodnutí, nemůže toto způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť kdyby měl žalovaný za to, že tyto pokyny nebyly dodrženy, prvostupňové rozhodnutí by opětovně zrušil.

III. Vady rozhodnutí

53. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně neodůvodnil formu zavinění. K tomu soud uvádí, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti. Takový postup v rozporu se zásadou materiální pravdy není. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda žalobce jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí zásady in dubio pro reo. Pokud je spáchání přestupku prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno a takové skutečnosti nevyvstaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy nepřipoutání se bezpečným pásem na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.
54. Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2002, sp. zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve

výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. prosince 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). V projednávaném případě však pochybnosti o tom, že prvostupňový správní orgán prokázal zavinění žalobce ve formě nedbalosti, a že jej proto shledal vinným ze spáchání přestupku, vyvstat nemohly.

55. Žalobce také namítl, že nebyla dostatečně posouzena materiální stránka přestupku. Dle krajského soudu, nerespektoval-li žalobce povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti krajský soud neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí žalobce. Krajský soud opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86).
56. Co se týče tvrzení žalobce, že správní orgán neměl přihlížet k prvnímu výsledku svědka G., tak správní orgán tento výsledek pouze zrekapituloval a vzal v potaz oba výsledky svědka, neboť tyto se zcela shodují a druhý výsledek tento první nahrazuje.
57. V projednávané věci dle názoru soudu taktéž nevyvstala žádná důvodná pochybnost ohledně toho, zda vozidlo bylo bezpečnostním pásem vybaveno či nikoliv. Z jednotlivých listin založených ve spise a z provedeného dokazování naopak vyplývá, že žalobce nebyl za jízdy připoután. S ohledem na typ vozidla a samotné projednání přestupku lze ostatně přítomnost pásu ve vozidle presumovat. Klíčové je v tomto směru označení právního předpisu, který dostatečně konkrétně vymezuje porušenou povinnost, a tím zde bylo správně označené ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.
58. Taktéž je zcela nedůvodná námitka žalobce, že při stanovení sankce správní orgán aplikoval novější verzi zákona. Sankce byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 (dnes již zrušeného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, a v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Všechna tato ustanovení v době rozhodování správních orgánů byla platná a účinná. Žalobce navíc ani netvrdí, které ustanovení nenabylo účinnosti. V době spáchání přestupku i v době rozhodování správního orgánu I. stupně i žalovaného byla právní úprava těchto ustanovení stejná.

VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

59. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště,

datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

60. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
61. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud, že žaloba jako celek není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
62. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s. rozhodl krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V dané věci v konečném důsledku neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně